

kõigist juttustata, neist surist Jummalikust immetegudest, mis meile seal ülewalt se otsatu taewa laggadusse seesit Jõssanda, meie Jumala põhjamatta tarkust, wâgge ja armu kultutavat. Ka tahhan ma talle siis juttustata neist onitest, kos neid taewa sâeduiss loetakse, wadatakse ja arwatakse, se on: neist tâhtornidest, kellest se luggeja sedda Tartu liîna tâhtorni seal eel otsal omma Kalendri ehitusseks üles pantud nâeb. Se kõrd agga veel ükspâniis neist asjuist ja näitusist siin ma peal, mis on: taewa piir, ilma karib ja tuled.

Ugga siin sawad sulle mõnned asjad ette tulema, arwas luggeja, mis eßite waja ãrra selletata on, cîne kui neist ðige se jutt veel töuseb, ja kui ma pelgan, et ma mõnnes kohhas so kelest ðige jaggu ei sa, siis tahhan ma siîna sulle klammitrite sees mõnni Saksa keli sõnna ebt nimini jure lissata, et, kui assi full ðige selge ei oleks, sa teîma sellust siis Sakste kâest küssida wöiks. — Kui sa ühhe silmussega nôri ühhe tikku otsa wiškad, nõnda et ta ölpast felle ümber jooksta wöib, ja sa sedda nôri siis välja sîrrutates ükskord ümber wead, ümber se tikk, siis loob ta sulle felle omma ümbervetud otsaga ühte ümmargust piri ebt joont; sedda kesutakse ümbrusseks (ü). Sedda kohta se ümbrusse keskel, kos se tikk seisib, sedda üratakse temma keskusseks ebt kesktippuks (k), ja sedda nôri, ebt ka ühte muudki otsekohhest joont, mis kesktippust ümbrusse tulge ullatab — poolmõetjaks (p); ullatab ta läbbi — läbbimõetjaks (l. t. m.). Matad sa siin felle weikse wiru (Zeichnung, Figur) peale,